

mijn gioer

In deze twaalfdelige serie vertelt theatermaakster Anouk Buijs-Dorfmann over de weg die zij aflegde naar haar uitkomen. Deze week aflevering 11.

Gewonnen

Eindelijk Joods. Ik was klaar maar vroeg me af of ik eerder zo ver af stond van mijn jodendom (iets met antwoord in de vraag). De challes op mijn sjabbestafel lagen te giechelen onder hun satijnen lakentje. Jullie wel, dacht ik. Ik werkte wraaklustig en jaloers diezelfde challes weg. Dikke laag pekelvles, bensjen, rond half negen 's avonds onder koud en stug beddengoed.

Zo ging het een paar weken. Vooral niet naar de sjoel, niet voorbij station RAI, Buitenveldert in, vooral veel bij mijn ouders sinterklaasfilms kijken, vlees halen bij Marcus ("Ja ja, ik krijg veel gasten" – en dan zelf alles opeten) en uit mijn raam staren. Ik was, met restjes ossenworst en sesamzaadjes tussen mijn tanden, aan het wachten op het besef. Ik ben Joods, ik ben klaar. Ik zat met een weliswaar goedgekeurd Joods maar cynisch hoofd te haten, te wachten en te piekeren.

Er kwam een ander besef: natuurlijk ben ik nog niet klaar! Ik was pas klaar met mijn gioer als mijn Joodse leven echt kon beginnen. Het was tijd voor actie. Ik zou mijn jodendom terugkrijgen, inclusief een Joods huwelijk en een positief rabbijnenbeeld. En daar was hij, een doodgewoon manspersoon.

Deze doodgewone man droeg een doodgewone spijkerbroek, sneakers en een winterjas met grote capuchon. Onder die capuchon mocht maar een persoon kijken. Ik. Dit gebeurde op vreemde plekken: portiekjes, verlaten polderbruggetjes, station Bovenkarspel Flora en soms, mits het donker was, op mijn dak in de Rivierenbuurt.

**We zagen elkaar weer,
in 't geniep. Wrok maakte
plaats voor verlangen**

Simcha. We zagen elkaar weer, in 't geniep. Ik was bang dat mijn gioer alsnog ongeldig verklaard zou worden als ze ons zagen. We konden nog steeds niet trouwen. Hij een koheen, ik uitgekomen. Er was toch iets lichts te zien aan de horizon. Simcha had contact opgenomen met rabbijn Lopes Cardozo. Vanuit Israël zou hij binnen de halacha zoeken naar een manier waarop we konden trouwen. Simcha hield mij vanonder zijn capuchon op de hoogte. Wrok en jaloezie verdwenen en maakten plaats voor spanning en verlangen. We zagen de weerspiegeling van sjabbeskaarsen in elkaars ogen en keken naar de challes onder hun kleedje. Met Simcha tegenover mij voelde ik mijn Joodse oerkracht en durf terugkeren.

Het diepe

Na een seminarweekend op de Veluwe, waar wij allebei waren en samen gezien werden, nam Simcha mij mee naar vliegveld Teuge voor een parachutesprong. Om de beurt maar samen, in het diepe. Ik landde op mijn billen, Simcha kwam neer op één knie. Een aanzoeek! We hadden nog geen idee of de halacha ons goedgezind was en hoe lang de capuchon nog gedragen moest worden maar toch zei ik volmondig: "JA!"

Mooi? Ja. Toch vroeg ik me 's avonds, alleen in mijn koude bed, wel eens af: wat als de rabbijn geen manier vindt? Wil ik dan nog trouwen? Ik schudde de gedachten van me af. Nee, Anouk, niet doen, jullie zijn elkaar niet voor niets in de trein tegengekomen. Dat was Hasjeem. En baroech Hasjeem, Rav Lopes Cardozo vond een weg en, minstens zo belangrijk, hij vond rabbijnen met aanzien om hem te ondersteunen.

Het mocht van de daken geschreeuwd worden. "Wij gaan trouwen, en al over één maand!" Aan een paar mensen durfde ik het nauwelijks te vertellen, maar na een paar angstzweetgesprekken gingen we in volle vaart vooruit. Dat sommigen speculeerden over een zwangerschap – "Trouwen binnen een maand?" en "Niet zwanger? Dan is ze gewoon dik geworden" – kon me niet schelen.

Daar stond ik dan, in Jeruzalem, in mijn online bestelde, witte jurk van een paar tientjes, met zelfgemaakt gezicht, zelfgestoken haar, me ontzettend de Joodse bruid te voelen. Meer had ik niet nodig toen ik de veertig dierbare gezichten zag, mijn ouders en schoonouders onder de choepa, rabbijn Nathan Lopes Cardozo en mijn Jules... Geen Simcha maar Jules. Simcha was een schuilnaam, mijn denkbeeldige vriendje van vroeger. Die had ik niet meer nodig. Jules was echt. Jules en Anouk. J+A=JA. Mijn gioer was voltooid. ■

Anouk Buijs